

நாங்கள் அடகுத்து பயணம் சினைந்து கல்கத்தாவாக்கு. பஞ்சாட்சரம், மணி, இருவரதைத் தவிர எங்களில் வேறு யாரும் பெரிய நகரத்தைப் பார்த்திராதவர்கள். அந்த நாட்களில் அப்படித்தான். எங்களுக்குத் தெரிந்தது எல்லாம் தஞ்சாவூர், திருநெல்வேலி, மாயவரம் போன்ற டவுன்கள் தான். வாஸ்தவம். சின்னம் என்ற பெருநகரம் ஹிராகுட்டாக்கூம் எங்கள் அவரவரின் சொந்த கிராமம் அல்லது ஊராகக் குமான இடையில் இருந்தது தான். அதைக் கடந்து தான் ஹிராகுட் வந்தோம். ஆனால் யார் சின்னத்தைக் கண்டது? எக்மோர் ஸ்டேஷன் தெரியும், சண்டரல் ஸ்டேஷன் தெரியும். அதிகம் போனால் மாம்பலத்தில்தான் தாம்பரத்தில்தான் பயணத்தின் இடையே ஒரு நாள் தங்கியிருந்திருப்போம். ஆனால் கல்கத்தா..? ஆக, கல்கத்தா போய் பார்த்துவிட வேண்டும். ரொம்ப பெரிய நகரம். டபுள் டிகெர் பஸ் ஓடும் நகரம்.. இன்னமும் டிராம் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நகரம். எல்லாவற்றுக்கும் மேல், மிருணால், ரஜக்தாஸ், சிகெஷன் ஆபீஸ் பாட்டாச்சார்யா, புதிதாக வேலையில் சேர்ந்திருக்கும் இரண்டுகூம் பணிகள், இருவரும் வங்காளிகள், மணமானவர்கள். அவர்களில் ஒருத்திக் குமஞ்சு சின்னக் குத்தாவாக்கு என்னிடம் மிகுந்த ஓட்டலும் மரியாதையும் (இதற்கு மிருணால் தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். அவன் அவளிடம் என்னைப் பற்றி ஏதோ நிறைய அளந்து வைத்திருக்க வேண்டும், ஒரு புகழ் மாலையே பாடியிருப்பான்) – இவர்களிடம் எல்லாம் நானும் கல்கத்தா போய் வந்திருக்கிறேன். எனக்கும் கல்கத்தா தெரியுமாகக் கூம் என்று பெருமையாக சொல்லிக் கொள்ளலாமே. ஒருத்தனாகக் கு கல்கத்தா தெரியாவிட்டால் அவன் பின் தங்கியவன் தான். இந்தியாவிலேயே பெரிய நகரம். இலக்கியத்தில், கலைகளில் இந்தியாவில் முன் நிற்கும் நகரமாயிற்று.

இவ்வளவு உற்சாகம் எனக்கிருந்த போதிலும், இதுமாதலில் யார் மீளையில் உதித்த திட்டம் என்பது தெரியாது. எங்களில் இங்கு யாருக்கும் கல்கத்தாவில் தெரிந்தவர்கள் இல்லை. நான் இருந்த பளக்கிற்கு எதிரே கட்சி வீட்டில் ஒருவர் இருந்தார். தமிழர். அவரும் அவர் மனைவியும். கட்சியாக அவர் நினைவு எனக்கு இருப்பது, அவர் மனைவி அவருக்கு ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுக் கொடுத்துவிட்டு பிரசவத்தில் இறந்து விட்டாள். அவர் தான் வீட்டை விட்டு வெளியாவந்து எங்களிடம் வந்து பசிக்கொண்டிருப்பார். அவர் வயதுக்கு அவர் தந்தையானது மிகத் தாமதமாகத் தான். வருஷங்கள் பலகாத்திருந்து குழந்தை பாக் கியம் கிடைத்தது சந்தோஷம் தரும் விஷயமாயில்லை. மனைவியை இழந்தாயிற்று. குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்ட மனைவி மறைந்து விட்டால், என்ன செய்வார் பாவம்?. அவர் வீட்டுக்கு யாரும் உறவினர்கள், நண்பர்கள் வருவதையோ போவதையோ நாங்கள் கண்டதில்லை. “பாருங்க சாமிநாதன். இவ்வளவு பெரிய விஷயம் நடந்து போச்சு. குழந்தையைப் பெடுத்துக் கொடுத்துட்ட அவர் போயிட்டா? நான் என்ன செய்யப் போறேனோ என்னவோ தெரியலை. அமதியாகத் தான்

இருக்கனே. ஏன் எனக்கு அழகையே வரவில்லை? ஏன் என்று என்னையே கட்டுக்கறனே. திரியலை சாமிநாதன்” என்ற அவர் அமையாக சன்னகூரலில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது எனக்கு இப்போது கட்டுக்கொண்டிருப்பது போலத் தான் இருக்கிறது. அதன் பிறகு எதுவும் எனக்கு நினைவில் இல்லை. வங்கு க்கிரம் அவர் அந்த வீட்டிலும் இல்லை. புரலாவிலும் இல்லை. அவர்தான் எங்களில் யாருக்கோ கல்கத்தாவைக் குப்போகும் பயணத்துக்கு அங்கு தங்கும் வசதிகளுக்கு உதவியவர் என்று சொல்ல வந்த போது மடதை நிறுத்து பாயும் நினைவுகளை, இது தவையில்லை என்று ஒதுக்க முடியவில்லை. மனித வாழ்க்கையின் எதிர்பாராத திருப்பங்கள், மகிழ்ச்சிகளோடு வரும் இழப்புகள், கண்முன்னால் நடந்தவை. எப்படி இதற்கு இங்கு இடமில்லை என்று தள்ளுவது? எல்லாமே மடதை நிறுத்த நினைவுகளின் பாய்ச்சல் தான்.

இங்கயே அவருக்கு நண்பர்களோடோ உறவினர்களோடோ நெருக்கம் என்பது எங்கள் கண்களில் படும்படி ஏதும் இல்லாத போது அவருக்கு எங்கள்க்கு உதவச் சொல்லும்படியான ஒரு மனிதரோ வீட்டு கல்கத்தாவில் இருந்தது எப்படி என்று இதை எழுதும் போது தான் எனக்கு ஆச்சரியப்படத் தோன்றுகிறதே தவிர, அப்போது இந்த சிந்தனைகள் எதுவும் எங்கள் மனதில் அலையாடியதாக நினைவு இல்லை. ஆச்சரியம் தான். எப்போதும் அவர் கண்களில் கட்டுக்கொண்டு எதிர் சாரி வீட்டில் இருந்த எங்களில், என வீட்டில் அப்போது ஆறுபரே இருந்தோம், யாரிடமும் இது பற்றி பேசிய நினைவும் இல்லை. எங்களமை நி எங்கள் நண்பர் ஒருவருக்கு அந்த உதவியை அவர் சொல்லியிருக்கிறார், எனபதும் புரியாத விஷயம் தான். மனித உறவுகளில் தான் எவ்வளவு ஆச்சரியங்கள்! புரியாத தன்மைகள்!

என் நினைவில் வரும் கல்கத்தா ரயில் பயணம் அவ்வளவு ஒன்றும் சுகமானதாக இருக்க வில்லை. கட்டடம் நெரிபடும் இரவுப் பயணம். உட்காரக் கட்ட இடமில்லை. ரிஸர்வேஷன் என்கிற ஒரு சமாசாரம் வராத திரியாத காலம். வழக்கம் போல ஜெர்ஸ்கூடா ஜங்கஷனில் காத்திருந்து பம்பாய் – கல்கத்தா மயில் வந்ததும் முன் நின்ற பெட்டியில் ஏறிக் கொண்டோம். கொஞ்சம் நகர்ந்து இடம் கொடுக்காதவர்களுடன் சண்டை. இனி இரவு முழுதும், வண்டி விடிகாலையில் தான் கல்கத்தா போய்ச்சேரும். அது வரை இப்படியே தான் என்று வதேனபை பட்டோமே தவிர எப்போதோ உட்கார இடமும் கிடத்தை துடிங்கவும் சயெ தோம்.

கல்கத்தா என்று தான் பேசிக்கொண்டாலும், வண்டி போய்ச்சேர்வது ஹெளரா என்னும் ஸ்டேஷனுக்குத் தான். கல்கத்தா என்று ரயில் நிலையம் ஏதும் கிடையாது. மறே கிலிருந்து கல்கத்தாவைக் கு வரும் வண்டிகளுக்கு ஹெளரா ரயில் நிலையம். இன்னொரு ரயில் நிலையம் ஸியால்டாவில் உண்டு. அது கிழக்கே போகும் ரயில்களுக்கு. அந்தக் காலத்தில் கிழக்கு பாகிஸ்தானி (பங்களாதேஷ்) லிருந்து வரும் ரயில்களுக்கான நிலையம். பின்னர் 1961-ல் நான் கல்கத்தா சன்னிறுந்த போது கிழக்கு பாகிஸ்தானிலிருந்து, மறே குப் பாகிஸ்தான் பஞ்சாபி ராணுவம் விரட்டி அடித்த ஹிந்துக்கள் ஸியால்டா ஸ்டேஷனிலயே குழுமியிருந்த கோரக் காட்சியை நான்

பார்த்தனே.

ஹெளராவுக்கு விடிகாலையில் வந்து சேர்ந்தோம். உடனே நேர் எதிரே எங்களுக்குப் பார்க்கக் கிடத்தது ஹெளரா பாலம். ஹெளரி நதியின் மலே கட்டப்பட்ட மிகப் பழம் பாலம். பாலத்ததைத் தாங்க நதியின் நடுவகு துணைகள் ஏதும் இல்லை. நதியில் நீ ராவிப்படகுகள் சிலைத் தடையாக ஏதும் இல்லை. மிக அகன்ற நதியின் இரு கரையையும் நதியில் கால் ஊன்றாது இணைக்கும் பாலம். அதைக் கடந்து தான் அக்கரையில் இருப்பது கல்கத்தா நகரம். சின்னையையில் நிலையத்தையும் எதிரில் டாக்டர் ரங்காசாரி சிலை நின்று வரவறே கும் ஜெனரல் ஹாஸ்பிடலையும் அகன்ற சாலையையும் பார்த்து அதிசயித்த உடையாளர் /நிலக்கோட்டை வாசியான எனக்கு..ஹெளரா யில் நிலையத்திலிருந்து ஹெளரா பாலத்தைக் கடக்கும் காட்சியே ஆனந்தமாக இருந்தது. கடந்து பாலிகளுச் போகவேண்டும்

பாலிகளுச் கல்கத்தாவில் தமிழர்கள் அதிகம் குழுவியிருக்கும் பகுதியாக என்று இருந்தது. இன்று எப்படியோ தெரியாது. ஒரு நீண்ட நெடிய சாலை. மெளண்ட் ரோடும் மாதிரி. ஆனால் மெளண்ட் ரோடும் மாதிரி வளைந்து சிலை வதல். சௌரிங்கீ ஒரு பக்கம் பெரிய வியாபார ஸ்தலங்களும் சினிமா அரங்குகளும் வரிசையாக அணிவகுக்க எதிர்ப்புறம் நீண்ட பெரிய பார்க். விக்டோரியா மெமோரியல் ஹால் ஏதோ அமெரிக்காவின் வளை எமாளிகை மாதிரி கம்பீரமாக, ஒரு ராஜதோரணையோடு காலையின் பால் நிற ஒளியில் அதன் பளிங்கும் மிக அழகான தோற்றத்தில் கண்ணெடுக்காத கவர்ச்சி தந்தது. சாலையின் ஒரு பக்கம் பிரம்மாண்ட கட்டிடங்கள். மற்ற பக்கம் நெடுந்திரம் நீண்டுகொண்டே சிலைலும் அகன்ற புல்வெளி. புல்வெளியின் இடையிடையே மரங்கள். ஒரு நகரம் இப்படியும் 300 வருடங்களாக கற்பனையில் தோன்றி வடிவமைக்கப்பட்ட பிறதே. அதுவும் சூரண்ட வந்த, சூரண்டிக் கொண்டிருந்த வளை யையர்களின் மனதில்.

பாலிகளுசில் ஒரு வீட்டின் மூதல் தளத்தில் எங்களுக்கு ஒரு பெரிய கட்டம் தரப்பட்டிருந்தது. அந்த வீட்டு விலாசம் தான் எங்களுக்குத் தெரியும். அந்த வீட்டுக்குச் சின்னதும் அந்த வீட்டில் எங்களையென்று எல்லா வசதிகளையும் செய்தது ஒரு முப்பது வயது இளஞர். நாங்கள் ஐந்து பரேரோ ஆறு பரேரோ நின்னையில் இல்லை.

காலையில் அன்று எங்கள் மூதல் தரிசனம் கோமள் விலாஸ் என்ற ஹிராகுட்டிலும் எங்களுக்குத் தெரிய வந்த தன்னை நதியர் ஹோட்டல். இடலியும் காபியும் தோசையும் கிடக்க குமிடம். பாலிகளுசிலையே ராஷ் பீ ஹாரி அவனெயுவில் இருந்தது. என்னமோ ராஷ் பீ ஹாரி அவனெயு என்ற பெயர் பார்த்ததும் ஏதோ சரித்திர காலத்தில் கால் வதைத்து போன்ற உணர்வில் தான் மிதந்தனே. ஹெளரா பரிட ஜைப் பார்த்து வியந்து கண்கள் விரிந்தது போலத் தான். ராஷ் பீ ஹாரி என்றதும் சூபாஷ் சந்திர போஸ், இந்திய தசீ யராணுவம் எல்லாம் ராஷ் பீ ஹாரியோடு உடன் வந்தன. இதலைலாம் தான்

இப்பொது எனக்கு இனிய நினைவுகளைத் தருகின்றனவே தவிர கோமள விலாஸில் சாப்பிட்ட இடவியலோ காபியலோ அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக இருக்கவில்லை..

நாங்கள் கல்கத்தாவிலிருந்து ஐந்தோ ஆறோ நாட்கள் எங்களுடையே இருந்தார். நாங்கள் எங்கே போகவேண்டும் என்று சொல்கிறோமோ அங்கு அழைத்துச் செல்வார். அவரே பாரக்க வேண்டிய இடங்களைச் சொல்வார். அவர் அழைத்துச் செல்லுமிடங்கள் எல்லாம் நாங்கள் போனோம். பங்களி திரிந்தவர்.

நாங்கள் போன சமயம் நவராத்திரி தினங்கள் என்று நினைக்கிறேன். அன்றே அவர் எங்களையெல்லாம் கொண்டு வந்த திருந்த ஒரு வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்த வீட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று தோன்றியது. எனக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. கல்கத்தாவில் தமிழர்கள் வீட்டில் கொலு? கொலு வகைக இடம் வேண்டாமா?. ஒரு பெரிய அறையை அல்லவா இதற்காக ஒதுக்க வேண்டும். சொந்த வீடு வந்த திருப்பவர்களுக்குத் தான் இது சாத்தியம். என்கொந்த பந்தங்கள் யார் வீட்டிலும் கொலு வந்தது நான் பார்த்ததில்லை. அந்தந்த வீட்டு சம்பிரதாயத்தைப் பொறுத்தது. சிறு வயதில் ஒரு முறை உடையாளம் போயிருந்த போது (அப்போது நான் மாமாவோடு நிலக்கோட்டையில் இருந்தேன்) சித்தப்பாவும் பாட்டியும் இருந்த வீட்டில் கொலு வந்த திருந்தது எனக்கு நினையில் இருக்கிறது. அப்பா இரண்டு மூன்று வீடுகள் தள்ளி ஒரு வாடகை வீட்டில் இருந்த போதிலும், பாட்டி இருந்த வீட்டு கொலுவே போதும் என்று இருந்து விட்டார் போலும். பாட்டி இறந்த பிறகு அந்த கொலு பாரம்பரியம் தொடரவில்லை. ரொம்பவும் சாஸ்திரீ கமாக இருந்த எங்கள் வீட்டிலேயே அந்த பழக்கம் ஒரு கட்டத்தில் விட்டுப் போன நிலையில், கல்கத்தாவில் வாழ்பவர்கள் இட நெருக்கடியிலும் இதைப் பாதுகாத்து வருவது சந்தோஷமாக இருந்தது. ஆனால் எங்களுக்கு உதவியவர் காளி பிஜை செய்யும் எந்த பந்தலுக்கும் அழைத்துச் செல்லவில்லை.

நிறைய சூற்றினோம். சினிமா தியேட்டர்களுக்குப் போனோம். ஓவ்வொரு நாளும் சினிமா பார்த்தோம். எல்லாம் செளரிங்கீ யிலேயே அருகருகில் இருந்தன. கிதர் பிர் போனோம். அங்கு தான் கல்கத்தா துறைமுகம் இருந்தது. அங்கு இருந்த மிருகக் காட்சி சாலகைக்குப் போனோம். அப்போது கிரிக்கெட் பிராபலயம் பெறாததால் ஸ்டேடியம் பற்றி யாருக்கும் நினைப்பில்லை. வெளியூரிலிருந்து வருபவர்கள் என்னென்ன பாரக்க விரும்புவார்கள் என்று எங்களுக்கு உதவியாக இருந்தவர் நினைத்தாரோ அங்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்றார்.

அவற்றில் எனக்கு மிக முக்கியமாகத் தோன்றியது விக்டோரியா மெமோரியல் ஹாலும் காளி கோயிலும்.

விக்டோரியா மெமோரியல் ஹால் பளிங்குக் கற்களால் கட்டப்பட்ட ஒரு பிரம்மாண்டமான

கட்டிடம். அங்கு தான் முதன் முறையாக நான் ஓரிஜினல் பெயிண்டிங்குகளைப் பார்த்தேன். இங்கு நான் இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீ கலியிலும் மார்க் பத்திரிகையிலும் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்ட நவீன கால இந்திய ஓவியர்கள் சிற்பிகள் யாருடைய ஓவியங்களையும் பார்க்கக் கிடக்கவில்லை. இங்கு பிரிட்ஷ் காலனியாதிக்க காலத்தில் புகழ் பெற்றவர்களையே சேகரித்து வைத்திருந்தார்கள். ராஜா ரவி வர்மா, பின்கம்பெனி ஓவியங்கள் என்று புகழ் பெற்ற டனியல் சகோதரர்களின் ஓவியங்களையும் முதன் முறையாகப் பார்த்தேன். டனியல் சகோதரர்களின் ஓவியங்கள் அவர்கள் கால இந்தியாவை பதிவு செய்வனவாக இருந்தன. மறைந்து போன அக்கால காட்சிகளையும் புராதன சரித்திரச் சின்னங்களையும் மக்கள் தோற்றங்களையும் பதிவு செய்துள்ள ஓவியங்களும் புகழ்ப்படங்களும் எனக்கு மிகுந்த கவர்ச்சியூட்டும். எனக்கு அதில் ஒரு மோகம் உண்டு என்று சொல்ல வேண்டும்.

ராஜா ரவி வர்மாவின் ஓவியங்கள் இருந்தன அங்கு. தில்லி காலரி ஆஃப் மாடர்ன் ஆர்ட்டில் கட்ட ராஜா ரவி வர்மா ஓவியங்களைப் பார்த்த நின்னை இல்லலை. திருவனந்தபுரத்தில் ஒரு ஹால் முழுதும் ராஜா ரவி வர்மாவின் ஓவியங்கள் இருந்தன. ஒரு வளை அப்போது ரவி வர்மாவின் அகாடமிக் பாணி ஓவியங்களை இந்திய மரபில் சேர்க்கத் துரு மனத்தடை இருந்தது போலும்.

கல்கத்தா நகரக் காட்சிகளும் சுவாஸ்யம் மிகுந்தவை தான். அதிலும் ரோட்டின் நடவடையே ராம் ஓடும் காட்சிகள். மெதுவாக கட்டை வண்டி மாதிரிதான் நகர்ந்துதான் சின்றன. ஓடின் என்று சொல்லக் கூடாது. அது என்றும் எங்கும் நின்று ஜனங்களை ஏற்றிச் சின்றதாக பார்த்த நின்னையில்லை. அது ஓடிக் கொண்டே இருக்கும் போதே ஜனங்கள் வகை சாவதானமாக இறங்குவதும் ஏறுவதுமாக இருந்தனர். ட்ராமில் யாரும் டிக்கட் வாங்குவதாகத் தெரியவில்லை. நான் முதன் முதலில் சின்னை வந்த போது 1949-ல் ட்ராம் ஓடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்திருக்கிறேன். பின் வகை சீக்கிரம் மஃரர்க்கெட் மறைந்தது போல ட்ராமும் மறைந்தது.

அலுவலகத்தின் மறைந்து நான் பஃராவும் நண்பர்களோடு எந்தக் கவலையுமில்லாமல் புதிய இடங்களைச் சூறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாட்களைக் கழிப்பது சந்தோஷமாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் சூறிக் காண்பிக்க உதவுகிறவருடைய கல்கத்தா இன்னும் நிறைய உன்னத விஷயங்களைக் கொண்டது என்பது பின் வருடங்களில் நானே வலை தடையும்தில்லிலிருந்து அலுவலக விஷயமாகவும் கல்கத்தா சின்ற போது தான் தெரிய வந்தது. அப்போது பார்த்த ப்லேஃர் மடம், தக்ஷிணேஷ் வர்க்கோயிலும், ஹஃப்க்லி ந்திக் கரையில் அவை அமைந்திருந்த அழகும், ஹஃப்க்லி ந்திக் கரையும் பார்க்க மிக ரம் மியமான காட்சிகள். அவற்றோடு தில்லியில் அப்போது தொடங்கப்பட்ட சங்கீத நாடக, சாஹித்ய அகாடமிகளோடு லலித் கலா அகாடமியின் **All India Arts Exhibition** கல்கத்தா வந்திருந்தது. அங்குதான் முதன் முதலாக நான் இந்திய ஓவியர்கள் சிற்பிகளின் படப்புகளைப் பார்க்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. கல்கத்தா காலஜே ஸ்ட்ரீட்டின் நட்பாதையோர புத்தகக் கடகையையும் பார்த்தேன். அவை பர்றியலெ லாம் பின்னர் அவற்றின் இடத்தில்.

(91) – 000000000000 0000000000

Written by - வடுங் கட் சாமிநாதன் -

Tuesday, 01 May 2012 16:46 - Last Updated Tuesday, 01 May 2012 16:48

vswaminathan.venkat@gmail.com